

Arxiu Municipal

QUINA GUASA, AQUESTA GENT...

«Eleccions municipals! Això sí que és una bona sorpresa!!!» És el que degueren pensar els paretans –i la resta d’habitants de l’Estat espanyol– quan, l’any 1948, van llegir un edicte com el que il·lustra aquest article. (Ens abstenim, per desconeixement i per discreció, de reproduir els comentaris que devia provocar un xoc de tal magnitud.)

Aquelles primeres eleccions municipals es van anomenar democràtiques pel fet que hi havia l’expressió d’una voluntat per part dels ciutadans. Però aquesta era parcial, manipulada i, òbviament, no estava basada en el sufragi universal. No tothom podia exercir el vot ni tampoc qualsevol podia ser candidat. Les eleccions municipals estaven basades en la representació de terços (grups): el familiar, el sindical i el corporatiu. Cada terç havia d’escollir tres representants entre els proposats pel governador civil o per l’alcalde; més que garantida, per tant, la fidelitat de tots els membres del consistori. L’oposició, ai las!, era un concepte desconegut.

Per acabar-ho d’adobar, molts dels membres de les meses de la jornada electoral eren els mateixos candidats que, alhora, també eren votants. Més encara, l’alcalde no era escollit juntament amb els regidors que havien de formar part de l’Ajuntament. Aquesta potestat requeia, un altre cop, en el governador civil, que triava un ciutadà –home, per descomptat– entre les anomenades forces vives tradicionals del municipi. Ras i curt: la paraula democràcia, totalment buida de contingut...

28 de maig de 2015